

บทความวิจัย (Research Article)

การพัฒนาทักษะการอ่านตีความวรรณคดีไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6
ด้วยนวัตกรรม บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย
Developing reading interpretation skills in Thai literature
of mathayomsuksa 1-6 students with the innovation
of plant rhyme in Thai literature

พงศกร สมมิตร^{1*}Pongsakorn Sommit^{1*}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนานวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 32 คน เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 10 บทเพลง ตามระดับชั้น 2) แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หัวข้อการอ่านตีความวรรณคดีไทยโดยใช้บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย และ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ก่อนเรียนและหลังเรียน 1 ชุด เป็นแบบทดสอบแบบเลือกคำตอบ (ปรนัย) ผลการวิจัยพบว่า 1) นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84/87.50 2) ความสามารถในการอ่านตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 90.63 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยในภาพรวมในระดับมาก

คำสำคัญ: การอ่านตีความ บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย

Abstract

This research aimed to 1) develop innovative flora songs in Thai literature to achieve effective goal of 80/80 2) compare the ability to read and interpret the content of literature which has appearance of flora names and 3) study attitude of year 1-6 high school students toward learning flora songs from Thai literature. Samples used in the research consisted of a total number of 32 people of year 1 - 6 high school students. Only one group was used for

¹ สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

Program in Thai Language, Faculty of Education, Chiangrai Rajabhat University

*Corresponding author; email: The_masterart@hotmail.co.th

(Received: 21 March 2020; Revised: 26 June 2020; Accepted: 16 July 2020)

testing before and after study by research tools including 1) one set of 10 innovative flora songs in Thai literature for different grade levels 2) instructional plan of Thai language learning for literary reading and interpretation using flora songs in Thai literature and 3) ability test quiz (before and after study) of reading and interpreting literary content which contained flora names. The test was composed of multiple choice questions. It was found that 1) the performance of innovative flora songs from Thai literature was equal to 84/87.50 2) the ability to read and interpret of 29 high school students (year 1-6) through innovative “Songs of plants in Thai literature” was greater than 80 percent (90.63%) and 3) the overall attitude of students toward learning with innovative flora songs in Thai literature was in a very good level.

Keywords: Reading interpretation skills, Plant rhyme in Thai literature

บทนำ

การอ่าน ถือเป็นหัวใจสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่ได้มาซึ่งสาระสำคัญของสารที่ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อออกมา และเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้รับสารที่ต้องการจะได้รับประโยชน์จากสิ่งที่อ่านนั้น ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุและเทคโนโลยี รวมถึงสภาพสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ทำให้ผู้เรียนไม่ให้ความสำคัญกับการอ่าน ซึ่งส่งผลโดยตรงกับข้อมูลข่าวสารและสารที่ได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา ที่จะต้องสอบเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา และเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของชาติต่อไป ซึ่งปัจจุบันผู้เรียนในสถานศึกษาจำนวนมาก ละเลยและไม่ให้ความสำคัญในเรื่องของการอ่าน และส่งผลโดยตรงต่อกระบวนการเรียนการสอนของผู้สอน ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พิทยา ลีम्मณี (2537: 3-9) จากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในการสอบภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการ ทักษะหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์ นั่นก็คือ ทักษะการอ่านตีความ โดยเฉพาะการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดี ซึ่งถือเป็นหนึ่งในสาระหลักที่ผู้เรียนต้องเรียน ซึ่งหลักสูตรการศึกษาได้มีการจัดการเรียนวรรณคดีทุกระดับชั้นการศึกษา กล่าวเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรมวิชาการ (2546: 3) ได้กำหนดสาระและการเรียนรู้ 12 ปี สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ดังนี้ “เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้” วรรณคดีสำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่กำหนดให้เรียนและเลือกเรียน เป็นวรรณคดีที่มีคุณค่าทั้งด้านวรรณศิลป์ อันได้แก่ ความไพเราะเหมาะสมของการเลือกสรรคำ และคุณค่าด้านสังคม ที่มีกรรมผ่านคำสอนเนื้อหา และบทเรียนชีวิตที่แฝงไว้ในวรรณคดี

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ให้ความสำคัญกับวรรณคดีและวรรณกรรม แต่การเรียนการสอนวรรณคดีก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้วรรณคดีได้ข้อสรุปที่สอดคล้องกันว่า ครูขาดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาของวรรณคดี ขาดความกระตือรือร้นในการสอนและการปรับปรุงวิธีสอน ไม่สามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไทยที่น่าสนใจสัมพันธ์เชื่อมโยงกับชีวิตในปัจจุบันของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนไม่เห็นคุณค่าของการเรียนเรื่องดังกล่าวเท่าที่ควร ครูมักจะเป็นผู้นำความคิดของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดของตนเองน้อยและมุ่งสอนอ่านเอาเรื่องให้ได้ตามเนื้อหาหลักสูตรเท่านั้น (ยุรฉัตร บุญสนิท, 2544: 57; ศรีวิไล ดอกจันทร์, 2529: 34; สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย, 2522: 9; สุจิต เพียรชอบ, 2540: 25) ซึ่งปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้เรียนไม่สามารถตีความด้วยตนเองได้ถูกต้อง ทำให้เมื่อต้องตีความหรืออ่านด้วยตนเองจึงทำไม่ได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนาทักษะการอ่านตีความวรรณคดีของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา เนื่องด้วยเห็นว่าทักษะการอ่านนั้นจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่สุดในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนใน

ทุกทักษะ ทุกวิชา ซึ่งสอดคล้องกับ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ใจ ค่านิยม จิตใจสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 4) ธรรมชาติของภาษาไทยเป็นเรื่องทักษะจะแยกเนื้อหาสาระของทักษะแต่ละชั้นปีโดยเด็ดขาดไม่ได้จำเป็นจะต้องมีกระบวนการฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องกันไป เนื้อหา เช่น การอ่านและการเขียนสะกดคำ การอ่านจับใจความ การเลือกใช้คำให้ตรงตามความหมาย การเขียนแสดงความรู้สึก ความคิดประสบการณ์ ความต้องการจินตนาการ การนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในการตัดสินใจ การแก้ปัญหา และการดำเนินชีวิต จำเป็นต้องสอนทุกชั้น ในเรื่องของทักษะภาษาและแต่ละชั้นจะมีเนื้อหาในการฝึกทักษะที่เพิ่มความซับซ้อนและยากมากขึ้น เช่น จำนวนคำเพิ่มมากขึ้น ประโยคที่ซับซ้อนและซับซ้อนขึ้น เรื่องที่นำมาอ่านยาวขึ้น (กรมวิชาการ, 2546: 22)

ด้วยความสำคัญของการอ่านที่มีต่อทุกคน กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับทักษะการอ่านเป็นอย่างมากและยังได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยด้านทักษะการอ่านไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 1: การอ่านมาตรฐาน ท 1.1: ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน โดยกำหนดคุณภาพของผู้เรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ว่าต้องมีความสามารถอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบาย ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ ส่วนรวบรัด จากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำและวลี คำอธิบายในคู่มือต่าง ๆ แยกแยะข้อคิดเห็น และข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความ สำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมาย วิธีการ ความสำคัญของการอ่านจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าการอ่านขั้นที่สามารถทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน และเป็นตัวชี้วัดสำคัญในการอ่าน นั่นก็คือ การอ่านตีความ เนื่องจากเป็นวิธีการอ่านอีกขั้นหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยต้องการพัฒนาให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนเนื่องจากปัญหาที่พบมากประการหนึ่งในการเรียนการสอน คือ ผู้เรียนไม่สามารถอ่านตีความเนื้อหาที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดออกมาได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่ยาก ซับซ้อน มีคำศัพท์ภาษาทวิในบทประพันธ์ และเป็นเนื้อหาที่ต้องตีความอย่างแท้จริง นั่นคือ เนื้อหาในบทประพันธ์ในวรรณคดี ซึ่งหากผู้เรียนไม่สามารถตีความเนื้อหาได้ถูกต้อง จะส่งผลให้เข้าใจผิด ตีความสารผิดและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในที่สุด เนื่องจากวรรณคดีไทยมีภาษาที่ค่อนข้างยาก มีคำศัพท์ที่หลากหลาย โดยเฉพาะคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับพรรณไม้มโนทัศน์ไทย ซึ่งเมื่อปรากฏในบทประพันธ์แล้ว ส่งผลโดยตรงต่อผู้เรียนไม่สามารถตีความบทประพันธ์ได้ หากไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ ดังนั้น เมื่อผู้เรียนไม่รู้ถึงความหมายที่แท้จริงของคำศัพท์เหล่านั้น ย่อมส่งผลโดยตรงต่อการอ่านตีความ

นอกจากนี้ นักวิชาการได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านตีความว่าผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการอ่านดังนี้ ผู้อ่านจะต้องทราบว่าข้อความหรือเรื่องที่อ่านนั้น ๆ มีความหมายที่แท้จริงว่าอย่างไร สามารถอธิบาย ถึงเจตนาและความคิดของผู้แต่งได้ตลอดจนสามารถสรุปความคิดจับใจความสำคัญ และอธิบายขยายความได้ สมพร มั่นตะสูตร แห่งพิพัฒน์ (2540: 39) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านตีความว่า “ผู้อ่านสามารถอธิบายสิ่งที่อ่านออกมาอย่างได้สาระหรือสาระครบถ้วนโดยอาศัยความรู้ความเชื่อ ความเข้าใจ ความสนใจ และประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ” วิลล์มา เอช มิลเลอร์ (อ้างถึงใน พรรณทิพย์ ต้นเถา, 2539: 19) กล่าวว่า ความเข้าใจใน ระดับตีความนั้น ผู้อ่านควรจะมีความสามารถในด้านต่อไปนี้ 1) ตอบคำถามทั่ว ๆ ไปจากเรื่อง

ที่อ่าน 2) อนุমান และสรุปความ 3) ค้นหาความหมายโดยนัย 4) คาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง 5) ชี้อารมณ์ และวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง 6) สรุปย่อเรื่อง 7) เข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล 8) เปรียบเทียบความเหมือน และความแตกต่าง 9) จับใจความสำคัญ นักวิชาการและผู้รู้ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหรือปัจจัยที่ผู้อ่านสามารถนำมาใช้เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจในการอ่านตีความให้ชัดเจนขึ้น บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (อ้างถึงใน พรรณทิพย์ ต้นเถา, 2539: 23) กล่าวถึงองค์ประกอบที่เป็นฐานซึ่งช่วยในการอ่านตีความชัดเจนขึ้น ได้แก่ 1) รูปแบบของวรรณกรรม วรรณกรรมแต่ละชนิดมีรูปแบบแตกต่างกัน จึงมีข้อจำกัดและ ลักษณะเฉพาะไปตามวิธีการและแนวนิยมในการแต่ง การเข้าใจรูปแบบของวรรณกรรมนับเป็นกรอบจำกัดอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การ พินิจสารมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนขึ้น 2) ภูมิหลังทางสังคม ได้แก่สภาพสังคมสมัยที่แต่งหรือปรากฏวรรณกรรมเรื่อง นั้น ๆ ขึ้นมาเป็นครั้งแรกและสภาพภูมิหลังที่วรรณกรรมเรื่องนั้น นำมาบรรยายผูกเป็นเรื่องเป็นฉากเป็น เหตุการณ์ขึ้นมาคำว่า ภูมิหลังทางสังคมนี้หมายรวมถึงสภาพภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ ความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณีค่านิยม ศาสนา ตลอดจนสภาพความเป็นอยู่การเมืองการปกครองด้วยการทราบภูมิหลังทางสังคมจะเป็นประโยชน์ในนำมาศึกษาทำความเข้าใจสภาพสังคมที่ปรากฏในเรื่อง ตลอดจนพฤติกรรม ความคิดของตัวละครได้ง่ายขึ้น และการพินิจจะมีน้ำหนักแห่งเหตุผลและความจริงอย่างแจ่มชัด และ 3) ภูมิหลังเกี่ยวกับผู้แต่ง ภูมิหลังของประวัติผู้แต่งช่วยในการตีความพินิจสารแคบและลึกขึ้น เพราะถ้าผู้อ่านทราบชีวประวัติของผู้แต่งจะ ช่วยให้ทราบทั้งทัศนคติ บุคลิกความคิดของผู้แต่งรวมทั้งสภาพสังคมในสมัยผู้แต่ง มาเป็นข้อมูลประกอบการพินิจ สารที่ปรากฏในชิ้นงาน นั้น ๆ ยิ่งขึ้น สามารถแยกแยะได้ว่า ส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง ส่วนใดทัศนคติของผู้เขียน ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาด้วยจุดประสงค์ใด

สำหรับข้อควรคำนึงในการอ่านตีความ การอ่านตีความเป็นการค้นหาความหมายที่แท้จริงของสารที่ ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารซึ่งงานเขียนในระดับที่จะต้องตีความนั้นผู้เขียนมักจะไม่แสดงสารนั้นออกมาอย่าง กระจางชัด ผู้อ่าน ต้องใช้ความสามารถหลายประการที่จะช่วยให้เข้าใจสารของผู้แต่งได้ถูกต้อง ซึ่งนับว่าไม่ใช่สิ่ง ที่จะกระทำได้ง่ายนัก แม้จะมีปัจจัยบางประการที่สามารถนำมาช่วยในการอ่านตีความได้ก็ตามด้วยเหตุนี้จึงมี นักวิชาการหลายท่านได้ตั้งข้อสังเกต และแนะนำผู้อ่านเกี่ยวกับ สิ่งที่พึงระมัดระวังในการตีความเพื่อให้ การ ตีความนั้น ตรงหรือใกล้เคียงกับสารที่แท้จริงมากที่สุด ดังนี้ต่อไปนี้ สมพร มั่นตะสุตร แพงพิพัฒน์ (2540: 521) เสนอแนวคิดว่า ผู้อ่านพึงระลึกเสมอว่า การตีความนั้นความผิดหรือถูกไม่ใช่เรื่องที่จะชี้ชัดลงไปได้เพราะการ ตีความได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน มากน้อยเพียงใด นอกจากจะขึ้นอยู่กับความรู้ความคิด ประสบการณ์ของ ผู้อ่านและมีมือการถ่ายทอดของผู้เขียนแล้ว ยังขึ้นอยู่กับกฎแห่งใจความ ซึ่งผู้แต่งผูกเงื่อนไขปมและ ค่อย คลี่คลายอย่างแนบเนียนอีกด้วย หากข้อเขียนไม่มีกฎแห่งใจความอย่างเด่นชัดความสำคัญ ของการอ่านและ การตีความกับความสมเหตุสมผลและหลักฐานซึ่งสามารถอ้างอิงได้เป็นสำคัญ ดวงมน จิตรจาง (2541: 31-95) ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านตีความไว้ได้ดังนี้ 1) การตีความและการแสดงความคิดเห็นไม่ใช่สิ่งเดียวกัน เพราะการแสดงความคิดเห็นน่าจะกระทำได้ภายหลังเมื่อตีความแล้ว 2) ในการอ่านตีความนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญ ของผู้อ่านน่าจะอยู่การพยายามทำความเข้าใจสารของผู้เขียนให้มากที่สุด และน่าจะเริ่มที่การพิจารณาตัวบท (Text) เป็นสำคัญเมื่อมีปัญหาไม่อาจอธิบาย ให้กระจ่างได้อาจจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้จากศาสตร์แขนงอื่นมา เป็นเครื่องช่วย 3) การตีความที่น่าจะหนักแน่นที่สุดคือ การพิจารณาถ้อยคำ ของบทประพันธ์อย่างละเอียด แม้จะมีข้อติดขัดหรือบางครั้งไม่อาจตีความคำบางคำ หรือบางข้อความได้ทะลุปรุโปร่งแต่ผู้ความจะไม่เลื่อนลอย เกินไปหากพิจารณาว่า ถ้อยคำหรือข้อความทุกช่วงตอนเป็นองค์ประกอบซึ่งกันและกันและกลมกลืนเป็นเอกภาพ 4) การอ่านวรรณคดีก็คือพยายามเข้าถึงประสบการณ์ของผู้อื่น เข้าใจความคิด และอารมณ์ของผู้ซึ่งมี ประสบการณ์แตกต่างจากเราผู้อ่านจึงจำเป็นต้องพยายามเก็บและกันประสบการณ์ของตนไว้ก่อน หากใช้ ประสบการณ์ของตนเองเป็นสำคัญ อาจทำให้มองข้ามความหมายที่แท้จริงของผู้ประพันธ์ก็เป็นได้ 5) ประสบการณ์ที่จะนำมาใช้ประกอบการตีความจะต้องตรงจุดจริง ๆ มิฉะนั้นจะก่อให้เกิด ความสับสนขึ้นได้

เพราะผู้เขียนอาจมิได้หมายความว่าผู้อ่านเข้าใจ และ 6) การรู้ประวัติผู้แต่งมิใช่เครื่องนำทางในการตีความ แต่อาจเป็นเพียงเครื่องช่วยส่งเสริมความมั่นใจ ช่วยให้เข้าใจได้ว่า ทำไมผู้แต่งจึงคิดจะแสดงออกเช่นนั้น แต่หากผู้วิเคราะห์ขาดการพิจารณาที่รอบคอบก็อาจทำให้เข้าใจผิดพลาดได้ พิทยา ลีम्मณี (2537: 14-15) เสนอข้อควรคำนึงในการอ่านตีความสรุปได้ดังนี้ 1) ผู้อ่านมีเสรีในการตีความแต่ก็ควรกระทำด้วยความระมัดระวังรอบคอบปราศจากอคติ โดยคำนึงถึงความลึกซึ้งกว้างขวางและความสมเหตุสมผลเป็นสำคัญ และ 2) ในการอ่านตีความนั้นควรตีความวรรณกรรมด้วยความสุจริตใจตามหลักวิชา โดยไม่ตีความไปในทางที่เสียหายแก่ผู้เขียนหรือผู้ใดผู้หนึ่ง จากข้อเสนอแนะจะเห็นได้ว่า สิ่งที่นักวิชาการทุกท่าน เสนอไว้ตรงกันก็คือการตีความที่รัดกุมและน่าจะถูกต้องหรือใกล้เคียงกับสารที่ผู้เขียนเจตนาจะสื่อสารมากที่สุดคือควรที่จะพิจารณา จากความสมเหตุสมผลของเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้น ๆ เป็นสำคัญ

ดังนั้น การอ่านตีความและวรรณคดีไทย จึงถูกผูกโยงเพื่อเป็นงานวิจัยที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านตีความ โดยมุ่งเน้นการอ่านตีความวรรณคดีไทย โดยอาศัยเครื่องมือ คือ นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ของ พงศกร สมมิตร (2562: 985-995) มาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการอ่านตีความของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โดยนวัตกรรมนี้อาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ การจำ การระลึกได้ของ ดีวาร์ (Dwyer, 1978 อ้างถึงโดย สุกรี รอดโพธิ์ทอง, 2544: 60) ที่ว่า ความสามารถของมนุษย์ในการเรียกความจำมาใช้สูงมาก เทคนิคที่ทำให้การเก็บข้อมูลมีประสิทธิภาพจึงมีความสำคัญโดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับองค์ความรู้ใหม่ จึงจำเป็นต้องมีการจัดระบบ (The Principle of Organization) อาจจะเป็นรูปแบบการตั้งข้อมูลเพื่อสร้างสิ่งใหม่ และหลักการซ้ำซ้ำ (The Principle of Repetition) โดยทั่วไปการจัดข้อมูลให้เป็นระบบทำได้ง่ายและมีประสิทธิภาพกว่า โดยได้อาศัยการตั้งข้อมูลจากเนื้อหาวรรณคดีเรื่องเด่นของแต่ละระดับชั้น ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และจัดระบบของชื่อพรรณไม้ในวรรณคดีไทยขึ้นใหม่ เพื่อง่ายต่อการนำไปใช้ในการเรียนการสอน โดยการนำชื่อพรรณไม้มาเรียบเรียงถ้อยคำและสร้างเป็นบทเพลง พร้อมทั้งใส่ทำนองใหม่ ซึ่งเป็นทำนองที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในวรรณคดีแต่ละเรื่อง เพื่อจะทำให้ผู้เรียนที่ได้เรียนวรรณคดีแต่ละเรื่องได้รับความรู้เกี่ยวกับพรรณไม้ผ่านบทเพลง สามารถจดจำชื่อพรรณไม้จากเสียงเพลงที่มีเนื้อร้องและทำนองที่ชัดเจน (ประสิทธิ์ เสียวสิริพงศ์, 2530) และมีรูปภาพประกอบพร้อมคำอธิบายลักษณะของพรรณไม้ด้วย ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้ใช้นวัตกรรมนี้จะเป็นการสร้างกระบวนการจดจำโดยไม่รู้ตัว และพร้อมใช้ทันทีเมื่อต้องเจอกับสิ่งที่จดจำ ซึ่งเป็นการใช้ความสามารถของมนุษย์กับเทคนิค วิธีการที่เหมาะสมและลงตัว อีกทั้งจากการศึกษาวรรณคดีไทยแต่ละเรื่องก็มีการกล่าวถึงพรรณไม้ไทยอยู่เสมอ โดยมีการแทรกในบทประพันธ์อย่างงดงาม (กระแส มาลยาภรณ์, 2532) ผู้เรียนในแต่ละระดับชั้นจะไม่สามารถทราบหรือแยกได้ว่าชื่อไหนคือชื่อพรรณไม้ที่ผู้ประพันธ์แทรกไว้ในบทประพันธ์ หากผู้สอนไม่บอก หรือไม่ได้อธิบายค้นคว้าเอง ทำให้การแปลความและตีความเนื้อหา สาระในบทประพันธ์คลาดเคลื่อนและผิดอยู่เสมอ อีกทั้งเมื่อเรียนวรรณคดีแต่ละเรื่องจบแล้วนักเรียนส่วนมากก็ไม่สามารถจดจำชื่อของพรรณไม้แต่ละชนิดว่ามีชื่ออะไรบ้าง เนื่องจากชื่อพรรณไม้แต่ละชนิดมีชื่อที่จดจำยาก และไม่ได้ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันรวมถึงพรรณไม้ชนิดต่าง ๆ ไม่ค่อยมีให้เห็นกันทั่วไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ใช้ นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยกับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 โดยนวัตกรรมนี้จะสามารถทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์สำคัญ ทราบความหมายที่แท้จริง และสามารถอธิบายลักษณะของพรรณไม้ในวรรณคดีได้อย่างถูกต้อง ผู้เรียนจะสามารถตีความบทประพันธ์ในวรรณคดี สามารถตอบคำถาม อธิบาย และสื่อความต้องการของผู้เขียนได้ตรงประเด็น ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาทักษะการอ่านตีความ และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในทักษะการอ่านตีความ และเป็นแนวทางการพัฒนาทักษะการอ่านตีความของผู้เรียน ซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาทักษะการอ่านตีความโดยตรงแล้วยังเป็นแนวทางที่ดียิ่งในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน พัฒนาทักษะการสอนของครู และพัฒนาองค์ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสู่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนที่แท้จริง

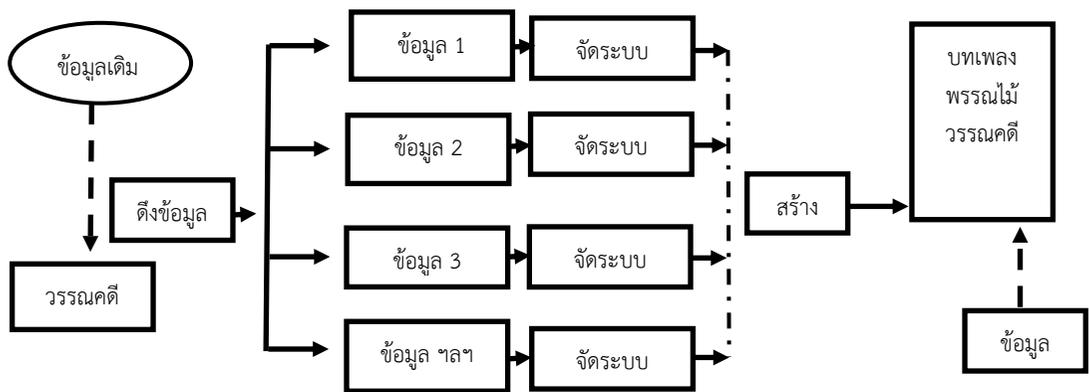
วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนานวัตกรรมการบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีซึ่งมีชื่อพรรณไม้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ก่อน เรียนและหลังเรียน ด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย

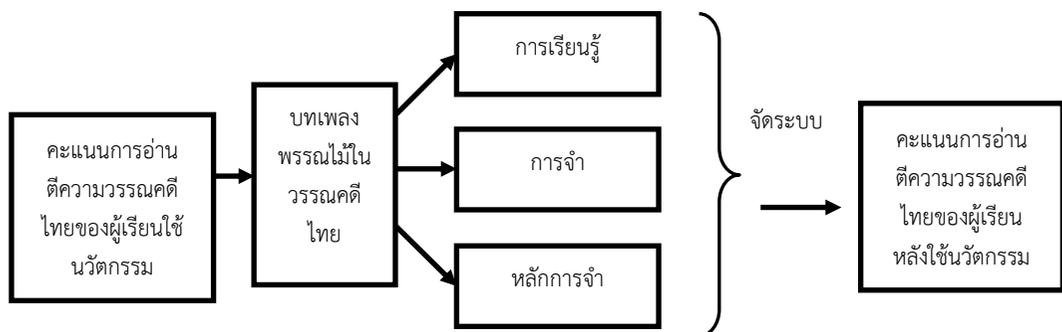
กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการสร้างนวัตกรรมได้จากการนำทฤษฎี การเรียนรู้ การจำ การระลึกได้ ของ คีร์วอย์ (อังก้อง) มาสร้างกรอบแนวคิดใหม่ เพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านตีความของผู้เรียน และ หลักในการอ่านตีความ การอ่านตีความจะไม่ใช่อุปสรรคสำหรับผู้อ่าน ถ้าผู้แต่งจะเขียนด้วยการใช้ความหมายตรง ๆ ตามตัวอักษร เป็นภาษาที่ตีความตรงไปตรงมาได้แต่ปรากฏว่า ไม่เป็นไปตามที่กล่าว ผู้แต่งมักใช้ภาษาที่มีความหมายแฝงอยู่ การใช้ภาษาของผู้แต่งจะเป็นลีลา สำนวนโวหาร ในรูปศิลปะของถ้อยคำ แห่งภาษา ดังนั้นผู้อ่านต้องสามารถอ่านให้เข้าถึงคุณค่า และรู้เท่าทันวรรณกรรม จึงต้องอ่านอย่างละเอียด มีผู้รู้ได้หลักการอ่านตีความดังต่อไปนี้ วรรณกรรม ฤทธิเดช (2525: 6-14) ให้หลักการอ่านตีความสรุปได้ดังนี้ 1) อ่านจับเนื้อความให้ละเอียด 2) พิจารณาแยกแยะเนื้อหาว่า ส่วนใดเป็นเนื้อหาสำคัญ และมีประเด็นอื่น ๆ ที่สำคัญ รองลงมา 3) อ่านเอารสคืออ่านแล้วมีเสียงหรือท่วงทำนองจังหวะอย่างไร 4) อ่านวิเคราะห์ให้เห็นภาพ จะช่วยให้ได้รับสารนั้นอย่างชัดเจน 5) สำรวจความหมาย งานเขียนที่มีคุณค่าวรรณศิลป์ ย่อมมีความหมายซับซ้อน ตีความได้ หลายแง่มุม อ่านแล้วจึงต้องสามารถเก็บความหมายได้ 6) การตีความ ผู้อ่านใช้ความคิดพิจารณาที่อาศัยภูมิปัญญาประสบการณ์ของผู้อ่านเอง โกชัย สาริกบุตร (2521: 19-21) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการอ่านตีความสรุปได้ดังนี้ 1) พิจารณา วงศัพท์ หมายถึง การพิจารณาความหมายของศัพท์ทุกคำให้เข้าใจความหมายอย่างชัดเจน อย่าปล่อยให้ศัพท์ไม่เข้าใจผ่านไป เพราะจะทำให้มีความผิดพลาดได้ง่าย และต้องไม่ลืมสำรวจความหมายของคำที่ใช้ด้วย ขั้นที่ 2 จับใจความ หมายถึง การเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดตามความหมายของตัวอักษรที่ปรากฏ และสามารถถ่ายทอดเรียบเรียงให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยตนเอง ขั้นที่ 3 ชั้นตีความ ผู้อ่านจะอ่านเฉพาะแต่ใจความตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ ไม่เพียงพอที่จะ รู้เท่าทันวรรณกรรมหรือเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้เพราะส่วนมากผู้เขียนมักจะซ่อนความหมาย หรือ จุดประสงค์ที่แท้จริงเอาไว้เบื้องหลังใจความธรรมดาเสมอ การอ่านตีความผู้อ่านต้องใช้สติปัญญาและ ความสามารถพิจารณาว่า อะไรเป็นแก่น หรือแนวคิดที่สำคัญของเรื่อง ผู้แต่งมีจุดประสงค์อะไรที่เสนอ แนวคิดนั้น และเสนอด้วยน้ำเสียงอย่างไร จากหลักสำคัญ ในการตีความดังกล่าว สรุปเป็นขั้นตอนในการอ่านตีความได้ดังนี้ 1) พิจารณาคำศัพท์ในเรื่องที่อ่าน สามารถแปลได้อย่างถูกต้องครบครัน 2) อ่านเนื้อเรื่องให้ละเอียด สรุปใจความสำคัญของเรื่อง ถ้าใจความสำคัญ มากกว่าหนึ่งประเด็นให้แยกแยะว่า เนื้อความใดเป็นใจความสำคัญ แต่ถ้าเนื้อความใดสำคัญรองต่อมา เรื่องที่อ่าน ส่วนใจความสำคัญ จะมีประเด็นเดียว แต่ถ้าเนื้อเรื่องยาวมักจะมีหลายประเด็น 3) วิเคราะห์ให้เห็นรสและภาพ จะช่วยพิจารณาในการตีความ 4) สำรวจความหมาย ทำความเข้าใจกับถ้อยคำที่เห็นว่า มีความสำคัญ โดยพิจารณาถ้อยคำนั้น กับบริบทที่แวดล้อมอยู่ จะช่วยกำหนดค่านั้น ใหม่ความหมายชัดเจนขึ้น 5) การตีความโดยนำความรู้ความคิด ความหมายที่ประมวลได้มาสรุปเป็นเรื่องใหม่ ภาษา ใหม่ แต่ยังคงความเดิม และพิจารณาว่า สิ่งใดเป็นแนวคิดและแก่นสำคัญของเรื่อง ผู้แต่งมีจุดประสงค์ อะไรที่เสนอแนวคิดนั้น และเสนอด้วยน้ำเสียงอย่างไร 6) พึงระลึกว่า การตีความต้องอาศัยความรู้สติปัญญา และประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสิ่งสำคัญ

ระดับความเข้าใจของการอ่านตีความ กัลยา ยวนมาลัย (2539: 19) กล่าวว่า โดยทั่วไประดับความเข้าใจในการอ่านตีความมีอยู่ 3 ระดับ คือ 1) การแปลความ (Translation) หมายถึงการแปลเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ภาษาใหม่ หรือแบบใหม่ความมุ่งหมายของการแปลความอยู่ที่การจัดความแม่นยำของภาษาใหม่ว่า ยังคงรักษา เนื้อหาและความสำคัญของเรื่องราวเดิมไว้ครบถ้วนหรือไม่ 2) การตีความ (Interpretation) เป็นการเอาความหมายเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่หรือมองเรื่องราวใหม่หรือมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาและเปรียบเทียบทั้งความสำคัญ และความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ย่อเรื่องต่าง ๆ จนเป็นข้อสรุปได้ 3) การขยายความ (Extrapolation) เป็นการขยายความคิดให้กว้างขวางลึกซึ้งหรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่มีอยู่สามารถประเมินคาดคะเนหรือพยากรณ์ล่วงหน้าได้เป็นการวัดความรู้ในเชิง จินตนาการ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ความสามารถในการอ่านตีความเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ต่อไปในอนาคต เพราะเป็นพื้นฐานสำคัญ ในการพัฒนาตนเองและดำรงชีวิตในสังคมภายนอกบุคคลที่ประสบความสำเร็จย่อมต้องเป็นผู้ฉลาดรอบรู้ในการอ่าน ใช้วิธีการอ่านได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจความหมายที่ แท้จริงที่ปรากฏในข้อความที่อ่าน ไตร่ตรองเลือกตัดสินใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 2 ผลสำเร็จที่พึงประสงค์ตามกระบวนการพัฒนา

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านตีความวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดเชียงราย โดยใช้นวัตกรรมบทเพลงพรณไม้ในวรรณคดีไทย เป็นการศึกษาเชิงทดลอง

(Experimental Research) แบบแผนการวิจัยพื้นฐาน (Pre-Experimental Design) แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One-Group Pretest-Posttest Design) โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มีทั้งหมด 6 ระดับชั้น จำนวน 32 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรต้นคือนวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ของ พงศกร สมมิตร (2562: 985–995) ในการจัดการเรียนรู้ ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย 2) ประสิทธิภาพของนวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย และ 3) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย

เนื้อหาในการทำวิจัย ผู้วิจัยคัดเลือกวรรณคดีไทยเรื่องเด่น โดยเลือกจากวรรณคดีเรื่องหลักของแต่ละระดับชั้นที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เรียนระดับมัธยมศึกษา 10 เรื่อง ที่มีการกล่าวถึงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น อ้างถึง พงศกร สมมิตร (2562: 985–995) โดยเนื้อหาแต่ละระดับชั้นประกอบด้วย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 เรื่อง คือ นิราศเมืองแกลง และนิราศภูเขาทอง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 เรื่อง คือ พระอภัยมณี ตอน พระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อสมุทร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 เรื่อง บทเสภาขุนช้างขุนแผน ตอนพลาญงามพบพ่อและลิลิตพระลอ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 เรื่อง นิราศพระบาท และอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 เรื่อง ลิลิตตะเลงพ่าย และ บทเสภาขุนช้างขุนแผน ตอน ขุนแผนขึ้นเรือนขุนช้าง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 เรื่อง กาพย์เห่เรือเจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 10 บทเพลง ตามระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ผู้วิจัยใช้นวัตกรรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากงานวิจัย เรื่อง บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยเพื่อประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดเชียงราย มาเป็นเครื่องมือในการวิจัยเรื่องนี้ อ้างถึง พงศกร สมมิตร (2562: 985–995) โดยการสร้างนวัตกรรม บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ผู้ทำการวิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาในการเรียนวรรณคดีเพื่อจัดทำปฏิทินปฏิบัติงานในการวิจัย จัดลำดับความสำคัญของขั้นตอนการทำวิจัย ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่จะใช้ในการทำนวัตกรรมเพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสม โดยขึ้นดำเนินการได้คัดเลือกวรรณคดีไทยเรื่องเด่นระดับมัธยมศึกษา 10 เรื่องที่มีการกล่าวถึงพรรณไม้ ในวรรณคดีไทย ประกอบด้วย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 เรื่อง คือ นิราศเมืองแกลง และนิราศภูเขาทอง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 เรื่อง คือ พระอภัยมณี ตอน พระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อสมุทร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 เรื่อง บทเสภาขุนช้างขุนแผน ตอนพลาญงามพบพ่อ และลิลิตพระลอ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 เรื่อง นิราศพระบาท และอิเหนา ตอนศึกกะหมังกุหนิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 เรื่อง ลิลิตตะเลงพ่าย และบทเสภาขุนช้างขุนแผน ตอน ขุนแผนขึ้นเรือนขุนช้าง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 เรื่อง กาพย์เห่เรือเจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์ จากนั้นศึกษาชนิดของพรรณไม้ในวรรณคดีไทยจากแหล่งความรู้ท้องถิ่น และสถาบันอุดมศึกษา รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรวบรวมพรรณไม้ของไทย โดยนำความรู้จากการศึกษาชนิดของพรรณไม้ไทยที่ปรากฏในวรรณคดีไทย เพื่อรวบรวมชื่อพรรณไม้ในวรรณคดีแต่ละเรื่อง ทั้ง 10 เรื่อง โดยใช้แบบบันทึกชื่อพรรณไม้ในวรรณคดีไทย และแบบบันทึกภาพและลักษณะของพรรณไม้แต่ละชนิด ของ พงศกร สมมิตร (2562: 985-995) จากนั้น ผู้วิจัยสำรวจและศึกษาพรรณคดีแต่ละเรื่องว่าเกี่ยวข้องกับภูมิภาคใดหรือจากที่ใด โดยเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญวรรณคดีท้องถิ่น และครูภูมิปัญญาในหมู่บ้าน และจากเอกสาร วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง นำชื่อพรรณไม้ที่รวบรวมได้จากแต่ละเรื่อง มาเรียบเรียงถ้อยคำเป็นเนื้อหาของบทเพลงพรรณไม้ในแต่ละเรื่อง ทั้งหมด 10 เรื่อง ใส่ทำนอง จังหวะให้สอดคล้องกับทำ

ความสำคัญ วัฒนธรรม ประเพณี ยุคสมัย เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องและอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครที่มีในวรรณคดีแต่เรื่อง บันทึกลีลาเสียงร้องพร้อมทำนองลงในแผ่นซีดี ทั้ง 10 เพลงจาก 10 เรื่อง จัดทำรูปภาพพรรณไม้ประกอบแต่ละเรื่องที่มีข้อมูลสำคัญ ลักษณะพรรณไม้ แหล่งกำเนิด ลักษณะเด่น แหล่งที่อยู่อาศัย เพื่อบรรจุในต้นแบบนวัตกรรม สำหรับใช้คู่กับเพลงพรรณไม้ จัดทำปก พร้อมบรรจุกล่อง เพื่อจ่ายต่อการนำไปใช้

2. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หัวข้อการอ่านตีความที่ใช้บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดี จำนวน 3 แผน แผนที่ 1 เรื่องการอ่านตีความวรรณคดีไทย จำนวน 1 ชั่วโมง แผนที่ 2 เรื่องการอ่านตีความวรรณคดีไทย จำนวน 2 ชั่วโมง แผนที่ 3 เรื่องการอ่านตีความวรรณคดีไทย จำนวน 1 ชั่วโมง และมีการทดสอบก่อนและหลังเรียน รวมใช้เวลาสอนทั้งหมด 6 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาค่า ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำสุดเท่ากับ 0.67 สูงสุดเท่ากับ 1.00 หลังจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หัวข้อการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีที่มีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ โดยใช้นวัตกรรม บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ไปใช้กับกลุ่มทดลอง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ ก่อนเรียนและหลังเรียน 1 ชุด เป็น แบบทดสอบแบบเลือกคำตอบ (ปรนัย) ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วดำเนินการ สร้างแบบทดสอบแบบเลือกคำตอบ (ปรนัย) จำนวน 30 ข้อ ต่อเนื้อหาของเรื่องในระดับชั้น ซึ่งแบบทดสอบแต่ละข้อมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ ได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบตรวจสอบการใช้ภาษา ความถูกต้องของข้อคำถาม (Content Validity) แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำสุดเท่ากับ 0.67 สูงสุดเท่ากับ 1.00 หลังจากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มทดลอง

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยในการเรียนการสอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยในการเรียนการสอน ผู้วิจัยเริ่มจากการศึกษาวิธีการสร้างคำถามและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจากนั้นวางโครงสร้างคำถาม แล้วสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ หมายถึง ฟังพอใจมากที่สุด 4 หมายถึง ฟังพอใจระดับมาก 3 หมายถึง ฟังพอใจระดับปานกลาง 2 หมายถึง ฟังพอใจระดับน้อย และ 1 หมายถึง ฟังพอใจระดับน้อยที่สุด จำนวน 15 ข้อ สอบถามความคิดเห็นนักเรียน รายบุคคล 3 ด้าน คือ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้านการกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ เมื่อสร้างแบบสอบถามแล้ว ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ในการถาม หลังจากนั้นนำแบบสอบถามความคิดเห็นไปใช้สอบถามความคิดเห็นของนักเรียน หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนอ่านตีความโดยใช้แบบฝึกการอ่านตีความดังกล่าว

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน ซึ่งขั้นตอนการเก็บข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1. การทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดีซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ในแบบทดสอบ เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกทั้งหมด 30 ข้อ 30 คะแนน นำมาทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 คน ใช้เวลาทำแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง

2. ขั้นการใช้นวัตกรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชื่อนำเข้าสู่บทเรียน ผู้เรียนตอบคำถามจากผู้สอนเกี่ยวกับเนื้อหาของวรรณคดีที่กำลังศึกษาว่า บทประพันธ์แต่ละบท ซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่นั้นมีความหมายว่าอย่างไร ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนไม่ทราบวาคำศัพท์ที่ปรากฏในบทประพันธ์หมายถึงอะไร

2. ขั้นสอน

2.1 ผู้เรียนฟังบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ซึ่งเป็นนวัตกรรมที่มีชื่อของพรรณไม้ที่ปรากฏในวรรณคดีแต่ละเรื่อง พร้อมทั้งมีรูปภาพ ความหมาย และลักษณะของพรรณไม้แต่ละชนิด

2.2 ผู้เรียนสรุปความรู้จากบทเพลงที่ได้ฟัง พร้อมทั้งสรุปความรู้จากรูปภาพ ความหมาย และลักษณะ ของพรรณไม้ที่ปรากฏในบทเพลง

2.3 ผู้เรียนหาคำที่เป็นชื่อของพรรณไม้ที่ปรากฏในเนื้อหาวรรณคดีที่ได้เรียน พร้อมอธิบายว่า คำที่หาได้นั้น คือ พรรณไม้ชนิดใด มีลักษณะอย่างไร

2.4 ผู้เรียนตีความจากบทประพันธ์ที่ปรากฏในวรรณคดีที่ได้เรียน ว่ามีความหมายว่าอย่างไร ในแต่ละบทที่ปรากฏชื่อของพรรณไม้แต่ละชนิด

3. ขั้นสรุป ผู้สอนทดสอบผู้เรียนแต่ละระดับชั้นเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในวรรณคดี การทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) นำแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน นำมา ทดสอบกับผู้เรียน โดยข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ทั้งหมด 30 ข้อ 30 คะแนน นำมาทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 คน ใช้เวลาทำแบบทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง

4. การรวบรวมคะแนนจากการทดสอบที่ได้ไปหาค่าทางสถิติ คะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียน เปรียบเทียบกับหลังเรียนเพื่อหาค่าคะแนนที่เพิ่มขึ้นของคะแนนความสามารถในการอ่านตีความเนื้อหาวรรณคดี ซึ่งมีชื่อพรรณไม้ปรากฏอยู่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ก่อนและหลัง การใช้นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์นวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของค่า E1 /E2 โดยใช้เกณฑ์ 80/80

2. การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านตีความวรรณคดี จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความวรรณคดี ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การเปรียบเทียบ ความสามารถในการอ่านตีความวรรณคดีความก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ที่ใช้บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย โดยวิเคราะห์ความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (T-Test) แบบ Dependent

3. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่ใช้บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย โดย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนานวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย พบว่า นวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84/87.50 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

2. ความสามารถในการอ่านตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้รูกุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หัวข้อการอ่านตีความวรรณคดีไทยโดยใช้บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย หลังเรียนด้วยแบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การอ่านตีความ ด้วยนวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ในภาพรวมนักเรียนเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.58 โดยเมื่อพิจารณาเรียงลำดับจากความคิดเห็นของผู้เรียนแต่ละด้านพบว่า อันดับ 1 คือด้านประโยชน์ที่ได้รับ อันดับที่ 2 คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และอันดับ 3 คือด้านบรรยากาศการเรียนรู้

สรุปและอภิปรายผล

1. ผลการพัฒนานวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย พบว่ามีประสิทธิภาพเท่ากับ 84/87.50 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพราะนวัตกรมที่สร้างขึ้นและนำมาใช้เป็นนวัตกรมที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ช่วยเพิ่มการพัฒนาทักษะให้ผู้เรียนโดยไม่รู้ตัว ผู้เรียนสามารถฝึกความชำนาญของตน มีการสร้างกระบวนการคิด กระบวนการอ่านตีความจากสิ่งที่ได้เห็น อีกทั้งเห็นถึงพัฒนาการในการอ่านตีความ หลังจากการใช้นวัตกรม โดยผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นและสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับและการฝึกฝนแบบไม่รู้ตัว ไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างมากในการอ่านตีความวรรณคดีไทย นอกจากนี้ นวัตกรมยังมีความน่าสนใจ เป็นการนำเอาชื่อพรรณไม้ที่ปรากฏในวรรณคดีไทย ไปสร้างเป็นบทเพลง ที่ใส่ทำนอง และมีเนื้อร้องให้ผู้เรียนสามารถเพลิดเพลินและมีความสุขกับการใช้นวัตกรม รวมถึงมีรูปภาพของพรรณไม้ในวรรณคดีไทยประกอบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถมองเห็น เข้าใจ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างหลากหลายในการอ่านตีความ ซึ่งถือเป็นจุดประสงค์สำคัญของการวิจัย ดังที่ ไพบูลย์ มุลติ (2546: 48) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะ คือชุดฝึกการเรียนรู้ที่ครูสร้างขึ้นให้นักเรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรูมาแล้วเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และช่วยเพิ่มทักษะความ ชำนาญและฝึกกระบวนการคิดให้มากขึ้น

2. การเปรียบเทียบ ความสามารถในการอ่านตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่จัดการเรียนรู้บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดี ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้ พบว่าคะแนนของการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ ด้วยนวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีสูงกว่าคะแนนของการทดสอบก่อนจัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เนื่องด้วยการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านนวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีที่มีการนำเอาทฤษฎีการระลึกได้มาสร้างเป็นนวัตกรมนั้น ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว ผ่านรูปแบบของนวัตกรม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กิลฟอร์ด (Guilford, 1956: 221) กล่าวว่า ความจำเป็นความสามารถที่จะเก็บ หน่วยความรู้ไว้ และสามารถระลึกได้หรือนำหน่วยความรู้นั้นออกมาใช้ได้ในลักษณะ เดียวกันกับที่เก็บเข้าไว้ โดยจากการทดสอบก่อนเรียนเรื่องการอ่านตีความ ผู้เรียนไม่สามารถตีความบทประพันธ์จากเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากในบทประพันธ์มีคำศัพท์ มีภาษา และมีการเรียบเรียงเนื้อหาที่ยากทำให้ตีความบทประพันธ์ผิดพลาด แต่เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านนวัตกรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดี ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ มีการจำ ความเข้าใจ ในคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับพรรณไม้ในวรรณคดี ทำให้สามารถแยกได้ว่าคำศัพท์ใดหมายถึงพรรณไม้ และคำศัพท์ใดหมายถึง

สิ่งอื่น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถตีความคำถามที่เกิดจากคำประพันธ์และสามารถเข้าใจเจตนาของผู้ประพันธ์ซึ่งถือส่งผลให้การทดสอบหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าการทดสอบก่อนเรียน

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ในภาพรวมนักเรียนเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นแต่ละด้านพบว่าด้านที่ผู้เรียนเห็นด้วยระดับมากเป็นอันดับหนึ่งคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ เนื่องจากนวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถด้านการอ่านตีความของผู้เรียนและช่วยให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากขึ้น ผู้เรียนมีความเข้าใจและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ดังที่ วรรณภา ไชยวรรณ (2549: 43) ได้อธิบายถึงลักษณะของสื่อที่ดี คือ ควรมีความ หลากหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายและต้องมีลักษณะที่เร้าใจดึงดูดใจได้ให้คิดพิจารณาได้ศึกษาค้นคว้าจนเกิดความรู้ความเข้าใจทักษะแบบฝึกควรมีภาพดึงดูดความสนใจเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้มีเนื้อหาพอเหมาะ อันดับสองคือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับเห็นด้วยมาก ทั้งนี้ผู้เรียนมีความคิดเห็นว่า บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยทำให้ผู้เรียนมีสมาธิในการเรียน มีความเข้าใจเนื้อหาที่ชัดเจน เป็นลำดับขั้นตอน โดยหลังจากการเรียนรู้ ยังใช้บททวนเนื้อหาของพรรณไม้ในวรรณคดีไทยได้อีกด้วย และอันดับสุดท้ายคือด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนมีความคิดเห็นว่า บรรยากาศในห้องเรียนขณะจัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรรม บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทย ผู้เรียนมีความสุข ผู้สอนมีความสุขและตื่นตัวตลอดเวลาในการสอน มีการใช้นวัตกรรมให้เกิดประโยชน์ ผู้เรียนที่ไม่สนใจก็กลับมีความกระตือรือร้นในการเรียน ร่วมเรียน ร่วมร้องเพลง และดูภาพประกอบอย่างสนุกสนาน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. เนื่องจากการใช้นวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดี เป็นการพัฒนาทักษะการอ่านตีความ ดังนั้นผู้สอนควรให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นรายบุคคลเมื่อมีการทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน หากผู้เรียนคนใดยังมีผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ดีขึ้น ก็สามารถใช้นวัตกรรมนี้นอกเวลาเรียนหรือใช้เรียนรู้ด้วยตนเองได้
2. ผู้สอนออกแบบคำถามที่หลากหลาย เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านตีความ อาจเป็นคำถามอรรถนัย หรือคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ได้ให้เหตุผลประกอบซึ่งเป็นการฝึกการตีความได้อีกอย่างหนึ่ง
3. ผู้สอนในกลุ่มสาระภาษาไทยที่รับผิดชอบในการสอนวรรณคดีแก่นักเรียน นำเอานวัตกรรมบทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยไปใช้ในการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ในทุกระดับชั้น นอกเหนือจากเรื่องที่สอนในชั้นนั้น ๆ เพราะนอกจากจะเป็นการเรียนรู้เรื่องพรรณไม้ในวรรณคดี และเกิดองค์ความรู้เกี่ยวกับพรรณไม้ในวรรณคดีไทยแล้ว ผู้เรียนจะเกิดความอยากรู้อยากเรียนวรรณคดีเรื่องอื่น ๆ มากขึ้นด้วย ซึ่งจะเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาค้นคว้า เนื้อหาของวรรณคดีแต่ละเรื่องด้วยตัวเอง ซึ่งส่งผลดีต่อผู้เรียนในการเรียนวรรณคดีไทย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำคำศัพท์ในวรรณคดี ซึ่งเป็นคำศัพท์ยากมาสร้างเป็นนวัตกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จดจำ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะทางการอ่าน การเขียน และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่อไป
2. ควรประยุกต์ใช้ นวัตกรรมนี้ เพื่อสร้างนวัตกรรมในสาระวิชาอื่น เป็นสื่อในการเรียนรู้เนื้อหาวิชา เกิดความรู้ที่สอดแทรกในเนื้อหา ซึ่งส่งเสริมวิธีการเรียนการสอนที่มีความหลากหลาย กระตุ้นผู้สอนให้ผลิตนวัตกรรมใหม่ เพื่อใช้ในการเรียนการสอนทำให้จดจำได้โดยอัตโนมัติและประยุกต์ใช้ได้จริงเมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- กระแส มาลาภรณ์. (2532). *วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงเรียนสตรีเอนติศึกษา แผนกการพิมพ์.
- กรรณิการ์ณ ฤทธิเดช. (2525). *การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- กัลยา ยวนมาลัย. (2539). *การอ่านเพื่อชีวิต*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กรมวิชาการ. (2546). *หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน วรรณคดีวิจักษ์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- โกชัย สาริกบุตร. (2521). *การสร้างความสามารถในการอ่าน*. เชียงใหม่: สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.
- ดวงมน จิตรจำนงค์. (2541). *สุนทรียภาพในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ศยาม.
- ประสิทธิ์ เลี้ยวสิริพงศ์. (2530). *ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับดนตรี*. กรุงเทพฯ: ถนนดนตรี.
- พิทยา ลีมนณี. (2537). *การอ่านดีความ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พรรณทิพย์ ต้นเถา. (2539). *การเปรียบเทียบกลวิธีการอ่านดีความบทร้อยกรองภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- พงศกร สมมิตร. (2562). *ต้นแบบนวัตกรรม บทเพลงพรรณไม้ในวรรณคดีไทยเพื่อประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดเชียงราย. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 3 พ.ศ. 2562 “ความท้าทายของอุดมศึกษาในการผลิตนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาในศตวรรษที่ 21”*. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ไพบูลย์ มูลดี. (2546). *การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ยุรฉัตร บุญสนิท. (2544). *ปัญหาการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในยุคปฏิรูปการศึกษา. วารสารภาษาและหนังสือ, 32(3), 56-60*.
- วรรณภา ไชยวรรณ. (2549). *การพัฒนาแผนการอ่านและการเขียนภาษาไทยเรื่องอักษรควบและอักษรนำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ศรวิไล ดอกจันทร์. (2529). *การสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไทย*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุกรี รอดโพธิ์ทอง. (2544). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน : ความรู้เกี่ยวกับสื่อมัลติมีเดียร์เพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2522). *วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุจริต เพียรชอบ. (2540). *การพัฒนาการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพร มั่นตะสูตร แห่งพิพัฒน์. (2540). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Guilford, J. P. (1956). *Fundamental Statistics in Psychology and Education* (3rd ed.). New York: McGraw – Hill.